



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci žalobců: a) RNDr. Jo. B., CSc., b) Ji. B., proti žalovanému: **Zeměměřický a katastrální inspektorát v Pardubicích**, se sídlem Čechovo nábřeží 1791, Pardubice, o kasační stížnosti žalobce a), zast. JUDr. Zdeňkem Kovářem, advokátem, se sídlem Jaromírova 180/60, Praha 2, proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích ze dne 17. 1. 2008, č. j. 52 Ca 42/2007 – 149,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce a) (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížností napadá shora označený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 52 Ca 42/2007 - 149, jímž byla zamítnuta žaloba, kterou se společně se žalobcem b) domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 1. 2006, sp. zn. 0-92/368/2005, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a) proti rozhodnutí Katastrálního úřadu pro Královéhradecký kraj, Katastrální pracoviště Jičín (dále též „Katastrální úřad Jičín“) ze dne 2. 11. 2005, sp. zn. OR-808/2005-604/2, jímž byl zamítnut návrh na povolení obnovy řízení vedeného u Katastrálního úřadu Jičín pod sp.zn. OR-7/1999-604, a jímž byl dále odmítnut návrh na uložení povinnosti žalovanému nařídít Katastrálnímu úřadu Jičín obnovit řízení u něho vedené pod sp. zn. OR-7/1999-604.

V **žalobě** žalobci obsáhle zrekapitulovali skutkový stav a požadovali soudní

přezkoumání napadených rozhodnutí ze dne 18. 1. 2006, sp. zn. 0-92/368/2005 a ze dne 2. 11. 2005, sp. zn. OR-808/2005. Návrhem na obnovu řízení, ukončeného pravomocným rozhodnutím Katastrálního úřadu Jičín ze dne 28. 4. 2003, sp. zn. OR-7/1999-604/2 (dále též „rozhodnutí Katastrálního úřadu Jičín ze dne 28. 4. 2003“), se domáhali obnovy řízení v rozsahu vztahujícím se k části výroku citovaného rozhodnutí, kterou bylo určeno: „Jako vlastník stavby č. p. 52 prodejního zařízení - restaurace na stavební parcele č. 146, č. 3663, č. 149, v k. ú. Jičín bude zapsána společnost MAVE Jičín a. s. Soběraz“. Za důvod pro obnovu uvedeného řízení považovali s odkazem na § 62 odst. 1 písm. a) zákona č. 71/1967 Sb., v platném znění (dále jen „správní řád“) skutečnost nedostatku registrace hospodářské smlouvy ze dne 27. 2. 1991 uzavřené mezi Agropodnikem s. p. Jičín a MAVE Jičín a. s. se sídlem v Soběrazi (dále jen hospodářská smlouva ze dne 27. 2. 1991), přičemž tato registrace měla být provedena státním notářstvím. Tato skutečnost podle žalobců mohla mít podstatný vliv na rozhodnutí, a nemohla být uplatněna bez jejich zavinění. Žalobci dále odůvodňovali svůj procesní postup, kdy proti rozhodnutí Katastrálního úřadu Nový Jičín ze dne 28. 4. 2003 nepodali odvolání, neboť se soustředili na podání dovolání k Nejvyššímu soudu ČR proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, který zamítl jejich odvolání proti rozsudku Okresního soudu v Jičíně ze dne 25. 6. 1992, č. j. 6 C 105/1997 - 316, v občanském soudním řízení o návrhu žalobců na určení vlastnického práva ke zmíněnému objektu č. p. 52. V předmětném správním řízení (jednalo se o řízení o opravě chyb podle § 8 zákona č. 344/1992 Sb., katastrální zákon), které bylo ukončeno rozhodnutím Katastrálního úřadu Jičín ze dne 28. 4. 2003, se přitom žalobci neúspěšně domáhali změny zápisu vlastnického práva evidovaného v katastru nemovitostí pro MAVE Jičín a. s. k uvedenému objektu č. p. 52, přičemž správní orgán prvního stupně toto řízení o opravě chyb přerušil do doby pravomocného ukončení uvedeného občanskoprávního řízení o určení vlastnictví k tomuto objektu. Žalobci dále napadli názor žalovaného, který „nepřipouští možnost obnovy řízení z důvodu nedostatku registrace hospodářské smlouvy ze dne 27. 2. 1991 spočívajícího v tom, že smlouva nebyla registrována státním notářstvím“. Uvedli, že námitku absence registrace hospodářské smlouvy uvedli, byť nepřímou, i v příslušném občanskoprávním řízení, avšak okresní soud nepovažoval tento názor (zda registrace byla, či nebyla, potřebná) za hodný zkoumání. Dále namítli, že zápis vlastnického práva pro společnost MAVE a. s. Jičín byl do katastru proveden záznamem na základě geometrického plánu, dokladu o přidělení čísla popisného a kolaudačního rozhodnutí, znějícího na Agropodnik, společný podnik Jičín, přičemž dne 11. 2. 1999 byl zápis v katastru nemovitostí v části týkající se nabývacích titulů doplněn o uvedenou hospodářskou smlouvu. Uvedená hospodářská smlouva není způsobilá k vykonání záznamu, když „žalobci opakovaně upozorňovali na skutečnost, že pro takové listiny je zákonem vyžadována forma notářského zápisu. Katastrální úřad se k této námitce nikdy nevyjádřil“.

Dále žalobci v žalobě zpochybňovali závěry žalovaného o tom, že „nové skutečnosti a důkazy mohou být důvodem pro obnovu řízení jen za podmínky, že existovaly již v době, kdy se správní věc projednávala v původním řízení“, když žalovaný na druhé straně tvrdí, že „nelze tedy za novou skutečnost resp. důkaz,, považovat listinu, která v době projednání byla známa“. Podle názoru žalobců splnění podmínky první vylučuje splnění podmínky druhé. Žalobci přitom nemohli námitku spočívající v absenci registrace uvedené smlouvy úspěšně uplatnit v řízení ukončeném rozhodnutím Katastrálního úřadu Jičín ze dne 28. 4. 2003 s úspěchem (vydaným na podkladě odůvodnění

rozsudku okresního soudu č. j. 6 C 105/1997 - 316), neboť teprve z usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 27. 4. 2004, č. j. 30 Cdo 1834/2003 - 364, se „žalobci s naprostou jistotou dozvěděli“, že meritorní závěry okresního soudu byly zcela bezpředmětné. Žalobci rovněž namítli, že v době řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí Katastrálního úřadu Jičín ze dne 28. 4. 2003, neměli a ani nemohli mít určitou vědomost o tom, že uvedená smlouva nebyla registrována státním notářstvím, „když jen vyjádření Agropodniku a. s. ve výše uvedeném občanskoprávním řízení zakládala u žalobců pouze podezření, nikoliv jistotu, neboť Agropodnik a. s. k datu vzniku smlouvy ještě neexistoval a jeho závěry týkající se absence registrace dotčené smlouvy měla pouze charakter domněnky“.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že hospodářská smlouva ze dne 27. 2. 1991 je uložena v dokumentaci katastrálního úřadu a byla podkladem rozhodnutí ze dne 28. 4. 2003, tedy byla v tomto řízení použita jako důkaz, proto nebylo možné ji považovat za novou skutečnost, resp. důkaz který by vyšel najevo ve smyslu § 62 odst. 1 písm. a) správního řádu. Stejně tak nebyl zjištěn ani žádný jiný důvod pro obnovu řízení podle § 62 odst. 1 správního řádu.

Napadeným **rozsudkem** Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 52 Ca 42/2007 - 149, byla žaloba proti napadenému rozhodnutí zamítnuta, a žaloba na uložení povinnosti žalovanému nařídít Katastrálnímu úřadu Jičín obnovu řízení odmítnuta pro nepřípustnost. Krajský soud v odůvodnění svého rozsudku nejprve uvedl, že o předmětné žalobě rozhodoval již jednou, a to usnesením ze dne 29. 6. 2006, č. j. 52 Ca 20/2006 - 83, kdy ve výroku I. žalobu proti žalovanému rozhodnutí odmítl z důvodu, že žalované rozhodnutí nelze podřadit pod rozhodnutí přezkoumatelná soudy ve správním soudnictví [(§ 65 odst. 1 a § 70 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „s. ř. s.“] a dále ve výroku II. žalobu na uložení povinnosti nařídít katastrálnímu úřadu obnovu řízení odmítl pro nepřípustnost [§ 68 písm. e), § 70 písm. a) a § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Na základě žalobcem a) podané kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 24. 9. 2007, č. j. 4 As 83/2006 - 130 uvedené usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Ve vztahu k výroku I. tohoto předchozího rozhodnutí krajského soudu Nejvyšší správní soud uvedl, že podle judikatury Nejvyššího správního soudu je rozhodnutí vydané v řízení o opravě chyb podle § 8 katastrálního zákona rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., a proto i rozhodnutí ve věci povolení či nepovolení obnovy tohoto řízení je přezkoumatelné soudem. K výroku II. tohoto předchozího rozhodnutí krajského soudu nebyl ve zrušovacím rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jeho právní názor vysloven.

Krajský soud v novém projednání žaloby vyšel z obsahu správního spisu, z něhož zejména zjistil následující rozhodné skutečnosti. Oba žalobci podali dopisem ze dne 5. 1. 1999 návrh na opravu chyb v katastrálním operátu, ve kterém požádali o opravu zápisu vlastnického práva k objektu č. p. 52, který je umístěn na pozemku st. p. č. 146, t. p. č. 149 a st. p. 3663 v k. ú. Jičín, a dále požádali o opravu evidování pozemku st. p. č. 149 a to tak, jak byl evidován před provedením záznamu pod položkou výkazu změn č. 1330/1998 a byl proveden zápis výše uvedeného objektu č. p. 52 na základě žádosti společnosti MAVÉ, a. s. Soběraz ze dne 9. 11. 1998, jehož součástí byla mj. hospodářská smlouva ze dne 27. 2. 1991 s dodatkem ze dne 8. 2. 1999. Z uvedeného návrhu na opravu chyb a ze spisové dokumentace soud dovodil, že žalobci v podstatě brojili proti

evidovanému vlastnickému právu týkajícímu se objektu č. p. 52 a parcel evidovaných na LV č. 3995 v k. ú. Jičín. Katastrální úřad Jičín nejprve dopisem ze dne 11. 2. 1999 oznámil žalobcům, že neprovede navrhovanou opravu, proti čemuž žalobci podali dne 24. 2. 1999 u Katastrálního úřadu Jičín nesouhlas. Katastrální úřad Jičín rozhodnutím ze dne 1. 3. 1999 rozhodl o neprovedení opravy, žalobci se odvolali a Zeměměřický a katastrální inspektorát v Pardubicích rozhodnutím ze dne 12. 4. 1999 napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k novému projednání a rozhodnutí. Návazně katastrální úřad vyzval žalobce k upřesnění návrhu na opravu chyby, přičemž tito svůj návrh doplnili tak, že má být rozhodnuto jednak o tom, kdo má být evidován jako vlastník uvedených nemovitostí a dále v jaké podobě bude evidována st. p. č. 149 v k. ú. Jičín. Katastrální úřad Jičín rozhodnutím ze dne 25. 5. 1999 přerušil toto řízení do doby pravomocného ukončení řízení o určení vlastnictví k předmětným nemovitostem, když žalobci podali k Okresnímu soudu v Jičíně žalobu na určení vlastnického práva. Poté, co Okresní soud v Jičíně rozsudkem ze dne 25. 6. 2002, č. j. 6 C 105/97 - 316, zamítl uvedenou žalobu na určení vlastnictví, přičemž z předmětného rozsudku vyplývá, že jako vlastník objektu č. p. 52 má být zapsána společnost MAVE a. s. Jičín, tj. v dané době v katastru uvedený vlastník, a dále poté, co Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 3. 3. 2003, č. j. 21 Co 293/2002 - 339, k odvolání žalobců potvrdil tento rozsudek, Katastrální úřad Jičín pokračoval v řízení o opravě chyb a rozhodnutím ze dne 28. 4. 2003 mimo jiné rozhodl tak, že jako vlastník objektu č. p. 52 v k. ú. Jičín bude zapsána společnost MAVE a. s. Jičín. V odůvodnění svého rozhodnutí mj. uvedl, že je vázán rozhodnutím soudu a proto rozhodl tak, jak bylo výše uvedeno. Žalobci proti tomuto rozhodnutí nepodali odvolání a toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 20. 5. 2003. Dále ze správního spisu vyplynulo, že se žalobci návrhem doručeným Katastrálnímu úřadu Jičín dne 27. 5. 2005 domáhali povolení obnovy řízení vedeného Katastrálním úřadem Jičín pod sp. zn. OR-7/99-604/2, ve kterém bylo vydáno uváděné rozhodnutí ze dne 28. 4. 2003, přičemž za důvod obnovy tohoto řízení ve smyslu ustanovení § 62 odst. 1 písm. a) správního řádu považovali jako novou skutečnost nedostatek registrace hospodářské smlouvy ze dne 27. 2. 1991 státním notářstvím, s tím, že se tak jedná o smlouvu absolutně neplatnou. Současně uvedli, že neměli „nejmenší tušení“, že tato hospodářská smlouva nebyla státním notářstvím registrovaná, přičemž Katastrální úřad Jičín jim tuto skutečnost „utajil“. Katastrální úřad Jičín návrhu na obnovu řízení rozhodnutím ze dne 2. 11. 2005, sp. zn. OR-808/2005-604/2 nevyhověl, a uvedl, že zmíněnou skutečnost nelze považovat za důvod pro obnovu řízení ve smyslu § 62 odst. 1 písm. a) správního řádu, neboť žalobci měli kopii hospodářské smlouvy k dispozici, a tuto také, společně s prohlášením ze dne 8. 8. 1991, přiložili ke svému odvolání ze dne 12. 3. 1999 proti rozhodnutí Katastrálního úřadu ze dne 1. 3. 1999. Zároveň je v odůvodnění tohoto rozhodnutí uvedeno, že hospodářská smlouva registraci státním notářstvím nepodléhala.

Dále krajský soud uvedl, že žalobci nepodali proti rozhodnutí ze dne 28. 4. 2003 odvolání, a správní orgán by povolením obnovy řízení umožnil žalobcům nad rámec jejich procesních práv uplatnit v řízení o obnově práva, která přísluší jen účastníkům odvolacího řízení. Navíc by byla porušena ústavní zásada rovnosti účastníků řízení (čl. 1 Listiny základních práv a svobod). Krajský soud přitom podpůrně odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 4 As 50/2006 - 124.

Krajský soud v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, vzal v projednávané věci

za stěžejní otázku, zda tvrzení žalobců o nedostatku registrace hospodářské smlouvy ze dne 27. 2. 1991 uzavřené mezi Agropodnikem s. p. Jičín a MAVE a. s. Jičín, lze považovat za právně relevantní důvod pro obnovu řízení ve smyslu § 62 odst. 1 písm. a) správního řádu. Proto se nejprve zaměřil na zjištění, zda uvedená hospodářská smlouva skutečně vyžadovala registraci státním notářstvím, či nikoliv, a dospěl k názoru, že tato smlouva jako smlouva uzavřená právníckými osobami podléhající režimu hospodářského zákoníku registraci státním notářstvím nepodléhala. Na základě tohoto názoru potom krajský soud dovodil závěr, že důvod pro zahájení řízení o obnově ve smyslu § 62 odst. 1 písm. a) správního řádu neexistoval. Nad rámec potřebného odůvodnění krajský soud dále uvedl, že i kdyby žalobci trvali na svém názoru o nutnosti registrace předmětné hospodářské smlouvy, jednak nelze za novou skutečnost považovat právní názor, který se týká právní otázky, a tvrzení o nedostatku registrace hospodářské smlouvy a jejího dodatku mohli žalobci uplatnit již v řízení o opravě chyb ukončeném rozhodnutím Katastrálního úřadu Jičín ze dne 28. 4. 2003. Mohli využít procesního práva podle § 13 zákona č. 265/1992 Sb., o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem a nahlédnout do sbírky listin katastrálního úřadu, kde byla předmětná hospodářská smlouva založena.

Pokud jde o odmítnutí návrhu žalobců na uložení povinnosti žalovanému nařídit Katastrálnímu úřadu Jičín obnovit řízení ukončené rozhodnutím ze dne 28. 4. 2003, to krajský soud odůvodnil tak, že se jednalo o návrh nepřipustný podle § 46 odst. 1 písm. d) a § 114 odst. 1 s. ř. s.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel obsáhlou **kasační stížnost**, ve které namítal důvody vymezené v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, dále v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., když skutková podstata věci, z níž správní orgán a poté i soud v napadeném rozsudku vycházel, nevyplývá ze spisu, jakož i v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tj. nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Jako důvod kasační stížnosti stěžovatel namítl i to, že krajský soud se v podstatě neřídil názorem Nejvyššího správního soudu, obsaženém v rozsudku ze dne 24. 9. 2007, č. j. 4 As 83/2006 - 130, kterým bylo zrušeno usnesení Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, ze dne 29. 6. 2006, č. j. 52 Ca 20/2006 - 83.

Pokud jde o konkrétní námitky, stěžovatel se nejprve vyjadřuje k výrokům I. a II. napadeného rozsudku a ve spojení s navrhovaným petitum v žalobě, který zněl: „*Rozhodnutí žalovaného Zeměměřického a katastrálního inspektorátu v Pardubicích sp. zn. O-92/368/2005 ze dne 18. 1. 2006 se zrušuje. Žalovanému se ukládá, aby nařídil Katastrálnímu úřadu pro Královéhradecký kraj, Katastrální pracoviště Jičín, obnovit řízení, které bylo ukončeno rozhodnutím sp. zn. OR-7/1999-604/2 ze dne 28. 4. 2003.*“, a pokládá *takový postup* soudu nejen za důvodný, ale dokonce za nesprávný.

Dále se stěžovatel vyjadřuje ke shrnutí dosavadního průběhu předmětné věci, které je podáno v napadeném rozsudku, a konstatuje, že nejen, že je průběh věci podán účelově, ale jsou v něm obsaženy dokonce i očividné nepravdy. Konstatuje, že tak např. na str. 2 rozsudku se uvádí, že: „*.....byla zamítnuta žaloba na určení, že vlastníkem objektu č. p. 52 není MAVE a. s. Jičín, ale je jím Agropodnik a. s. Jičín*“. Takový návrh však žalobci nepodali, žalovaným byl pouze Agropodnik a. s. Jičín na pozitivní určení vlastnictví. Dále

krajský soud líčí okolnosti registrace předmětné hospodářské smlouvy tak, jako by tato problematika byla v průběhu řízení o věci sp. zn. 6 C 105/97 řešena. Tak tomu vůbec nebylo a okresní soud jen rekapituloval žalovaným a svědky uváděné argumenty, aby co nejvíce podpořil své závěry, že smlouva je platná. Stejně jako v soudním řízení ve věci sp. zn. 6 C 105/97, ani v řízení ve věci sp. zn. OR-7/99, nebyla námitka spočívající v tom, že hospodářská smlouva nebyla registrována státním notářstvím, nikdy žalobci použita. Za nepřesnou formulaci označil stěžovatel vlastní formulaci ze žaloby, kde žalobci uvedli: „*Přitom tato námitka byla, byť nepřímou, žalobci uplatněna poukazem na nutnost vkladu....*“, když správně má být: „*Přitom tato námitka byla, byť nepřímou a **neuvědoměle**, žalobci uplatněna poukazem na nutnost vkladu....*“. Žalobci si při sepisování žaloby neuvědomili možnost výkladu zmíněné věty v tom smyslu, jak jej prezentoval krajský soud na str. 3 rozsudku, tj., že si žalobci byli absence registrace smlouvy vědomi. Stěžovatel dodává, že zmíněnou nepřesnou formulací tak žalobci i sami přispěli k tomu, aby soudem uvedený „historický popis“ problematiky věci mohl být podán tak, jak soudem podán byl. Nicméně však zhodnocení obsahu žalobního návrhu za současného přihlídnutí k důkazním přílohám k žalobě a k obsahu spisů sp. zn. OR-7/99 a OR-808/2005 pro závěry v tom smyslu, že skutečnost, že smlouva registrována nebyla, byla žalobcům známa již v průběhu řízení OR-7/99, jasně nenasvědčuje.

Stěžovatel dále poznamenává, že krajský soud klade v rozsudku zvlášť velký důraz na skutečnost, že se žalobci neodvolali proti rozhodnutí Katastrálního úřadu Jičín ze dne 28. 4. 2003, a z toho pak dovozuje v podstatě nepřipustnost obnovy správního řízení. K tomu obsáhle argumentuje, a konstatuje, že možnost odvolání proti rozhodnutí je právem, nikoliv povinností, a v předmětném případě není jako důvod obnovy správního řízení uváděna žalobci taková skutečnost, která mohla být reálně uplatněna již v řízení původním nebo v odvolání. Současně označuje za nesprávné, že názor krajského soudu o nepominutelnosti využití odvolání jako podmínky pro zachování možnosti případné budoucí obnovy řízení, byl dokumentován judikaturou vztahující se k novému správnímu řádu (zákon č. 500/2004 Sb.) a nikoliv ke starému správnímu řádu (zákon č. 71/1967 Sb.), podle kterého bylo v předmětné věci postupováno.

V souvislosti s konstatováním krajského soudu, že za novou skutečnost ve smyslu § 62 odst. 1 písm. a) správního řádu „...nelze považovat právní názor na výklad právní otázky“ stěžovatel namítá, že v předmětném případě se nejedná o právní názor na výklad právní otázky, ale o výklad zákonného předpisu (popř. zákonných předpisů ve vzájemných souvislostech).

Návazně stěžovatel předestírá úvahu, čeho by žalobci mohli dosáhnout podáním odvolání proti rozhodnutí ze dne 28. 4. 2003 a znovu rekapituje podstatu a průběh řízení v předmětné věci, které dotčenému rozhodnutí předcházelo. V této souvislosti stěžovatel m.j. zdůrazňuje, že závěry Zeměměřického a katastrálního inspektorátu v Pardubicích v rozhodnutí ze dne 12. 4. 1999, kdy bylo odvoláním napadené rozhodnutí zrušeno a věc byla vrácena k novému projednání Katastrálnímu úřadu Jičín, a kdy vzhledem k probíhajícímu řízení u Okresního soudu v Jičíně bylo vedeno řízení o určení vlastnictví k objektu prodejního zařízení na st. p. č. 149 v k. ú. Jičín mezi odvolateli jako žalobci a Agropodnikem a. s. Jičín jako žalovaným, bylo Zeměměřickým a katastrálním inspektorátem v Pardubicích doporučeno Katastrálnímu úřadu Jičín přerušit řízení ve věci

sp. zn. OR-7/99 do pravomocného ukončení řízení vedeného u Okresního soudu v Jičíně pod sp. zn. 6 C 105/97, které Zeměměřický a katastrální inspektorát v Pardubicích považoval za řízení o předběžné otázce pro věc sp. zn. OR-7/99, lze kvalifikovat jako zcela absurdní, které uškodilo právnímu postavení žalobců. Žalobci se v řízení ve věci OR-7/99 domáhali zrušení zápisu vlastnického práva MAVÉ Jičín a. s. k dotčenému objektu, a nikoliv nějaké změny vlastnického práva k objektu ve prospěch někoho jiného, ať Agropodniku Jičín a. s., či kohokoliv jiného. S ohledem na nesporný fakt, že jediným žalovaným ve věci sp. zn. 6 C 105/97 byl Agropodnik Jičín a. s., nelze činit jiný závěr než ten, že soudní řízení ve věci 6 C 105/97 nemohlo být důvodně pokládáno za řízení o předběžné otázce pro řízení ve věci sp. zn. OR-7/99. Žalobcům, ač byli rozhodnutím Zeměměřického a katastrálního inspektorátu vážně poškozeni, tak nezbylo jinak, než čekat a doufat v úspěch řízení sp. zn. 6 C 105/97. Dále stěžovatel v těchto souvislostech připomíná, že okresní soud projednal žalobu na určení, že Agropodnik Jičín a.s. je vlastníkem objektu umístěného na pozemku č. 149 ve vlastnictví žalobců, přičemž prováděl rozsáhlé dokazování, jímž mělo být prokázáno, že hospodářská smlouva uzavřená mezi stavebníkem Agropodnikem Jičín s. p. (právní předchůdce žalovaného) je platná (žalobci namítali její neplatnost z důvodu neurčitosti). Rozsudkem č. j. 6 C 105/97 - 316 ze dne 21. 6. 2002 Okresní soud v Jičíně žalobu zamítl, v odůvodnění rozsudku konstatoval platnost (s ohledem na určitost) a obsahovou správnost a úplnost hospodářské smlouvy ze dne 27. 2. 1991 ve spojení s dodatkem ze dne 8. 2. 1999 a platnost a správnost dodatku. O odvolání žalobců proti tomuto rozsudku Okresního soudu v Jičíně rozhodl Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem č. j. 21 Co 293/2002 - 339 tak, že rozsudek okresního soudu potvrdil jako věcně správný, i když z jiných důvodů, než na kterých založil rozhodnutí okresní soud. Krajský soud uvedl, že se neztotožňuje se závěrem okresního soudu o existenci naléhavého právního zájmu žalobců na požadovaném určení. Dále krajský soud konstatoval, že rozsudek v této věci není závazný pro společnost MAVÉ Jičín a. s., neboť tato společnost nebyla účastníkem předmětného řízení a určovací žaloba řeší pouze právní vztahy účastníků řízení. Dále stěžovatel uvádí, že poté, co krajským soudem „věcně“ potvrzený rozsudek Okresního soudu v Jičíně nabyl právní moci, vydal Katastrální úřad v Jičíně rozhodnutí ze dne 28. 4. 2003, přičemž na obsah odůvodnění rozsudku odvolacího soudu vůbec nebral ohled, a vyšel z odůvodnění rozsudku Okresního soudu v Jičíně. K tomu stěžovatel dodává, že ač odvolání žalobců směřující především proti závěrům okresního soudu o platnosti hospodářské smlouvy (s ohledem na § 40 a násl. občanského zákoníku) nebylo odvolacím soudem po meritorní stránce vůbec posuzováno, staly se meritorní závěry z rozsudku okresního soudu potvrzením výroku rozsudku odvolacím soudem pro možnost úspěchu odvolání žalobců proti rozhodnutí č. j. OR-7/1999-604/2 nepřekonatelnou překážkou. Jak stěžovatel uvádí, žalobci uvážili i možný vývoj v případě, že by proti v budoucnu vydanému a dle očekávání zamítavému rozhodnutí Zeměměřického a katastrálního inspektorátu podali žalobu u soudu ve správním soudnictví, a dospěli k závěru, že s ohledem na stávající stav judikatury ve věcech žalob proti rozhodnutím vydaným v řízení o opravě chyby v katastru by jejich žaloba byla s určitostí zamítnuta. Věc by se tak stala věcí rozsouzenou, což by znamenalo i ztrátu možnosti případné obnovy řízení (§ 114 s. ř. s.). A to byl také důvod proč se žalobci proti rozhodnutí č. j. OR-7/1999-604/2 neodvolali a raději se spoléhali na „úspěch“ v dovolacím řízení proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové.

Dále stěžovatel namítá, že krajský soud v napadeném rozsudku uvádí svůj právní

názor, kterým zdůrazňuje, proč hospodářská smlouva uzavřená mezi Agropodnikem s. p. Jičín a MAVÉ a. s. Jičín, registraci státním notářstvím nepodléhala. Přitom k námitce žalobců názorem komentáře autorů Barešová - Baudiš, spočívající v připuštění možnosti vývoje judikatury týkající se registrace smluv, se krajský soud vyjádřil tak, že za právní argumentaci nelze považovat jakýkoliv komentář k zákonu, a žalobci v odůvodnění napadeného rozsudku postrádají jakékoliv stanovisko zahrnující také tehdy platný § 488 a násl. občanského zákoníku ve znění platném před novelou zákonem č. 509/1991 Sb.

Stěžovatel se poté vrací k otázce rozhodování krajského soudu o návrhu žalobců specifikovaném v petitu žaloby současně oběma výroky I. a II., v rámci jediného rozsudku. Pokud by byla obnova řízení ve věci sp. zn. OR-7/99 soudem nařízena (pro absenci registrace předmětné hospodářské smlouvy státním notářstvím), bude tím současně dán i závazný právní názor pro správní orgán, jak má rozhodnout o věci, o kterou v řízení OR-7/99 šlo, tj. zda oprava chyby bude provedena. Z toho plyne důvodnost názoru stěžovatele, že soud by se v současném stadiu řízení neměl zabývat úplným a konečným řešením obecné problematiky registrace hospodářských smluv uzavřených na straně převodce socialistickou organizací, a na straně akceptanta akciovou společností, a konkrétní aplikací příslušných závěrů pro předmětný případ, ale měl by se věcí zabývat výhradně v intencích předmětu petitu žaloby. V dalším textu kasační stížnosti stěžovatel vyjadřuje svůj názor na nezbytnost registrace předmětné smlouvy státním notářstvím.

Dále stěžovatel namítá, že krajský soud, i správní orgány, vycházejí z předpokladu, že pokud byla žalobcům v původním řízení známa existence hospodářské smlouvy ze dne 27. 2. 1991, tak jim nemohly být neznámy veškeré případné formální náležitosti této smlouvy. K tomuto názoru, který byl do okamžiku vynesení nyní napadeného rozsudku názorem správního orgánu, se žalobci vyjádřili v odvolání proti rozhodnutí č. j. OR-808/2005-604/2, v němž uvedli, proč jim skutečnost, že smlouva nebyla státním notářstvím registrována, nemohla být s určitostí známa již v průběhu řízení ve věci sp. zn. OR-7/99. V žalobě se žalobci omezili na upozornění, že proces poznávání, že smlouva registraci podrobena nebyla, je popsán v odvolání proti rozhodnutí Zeměměřického a katastrálního inspektorátu a přiložili k žalobě jako přílohy kopie hospodářské smlouvy, která byla založena ve sbírce listin katastru pro k. ú. Jičín a kopii téže smlouvy, která byla založena ve sbírce listin katastru pro k. ú. Lhán. V dalším textu kasační stížnosti stěžovatel tuto dříve uplatněnou argumentaci obsahově připomíná, a také ji rozšiřuje, avšak s tím, že toto rozšíření je dáno výhradně komentářem k důkazním přílohám již ve spise této věci založeným a nelze je tedy pokládat za uplatnění nových skutečností až v řízení o této kasační stížnosti. Stěžovatel uvádí, že se důvodně domnívá, že krajský soud se hodnocením výše uvedených důkazů nezabýval. Jmenovitě stěžovatel uvádí, že poprvé si úřední kopii dané hospodářské smlouvy ze dne 27. 9. 1991 žalobci nechali vyhotovit v roce 1998, kdy jim byla vyhotovena coby položka č. 66664/98/10 oboustranně vyhotovená kopie exempláře 6ti stránkové hospodářské smlouvy, jehož první strana byla v pravém horním rohu označena razítkem „8. srpna 1996“. Jako sedmá strana (a zároveň čtvrtý list) byl připojen list, v jehož horní části se nachází notářské ověřovací razítko, ve kterém je doplněn údaj ohledně počtu listů (archů) ověřovacího dokumentu (je uvedeno „6 listů“). Ověření bylo provedeno 5. 9. 1995. Pod ověřovacím razítkem je doplněno: „Originál hospodářské smlouvy je založen v KÚ Jičín“ Následuje „Soběraz 5. listopadu 1998“ a parafa s razítkem MAVÉ Jičín a. s. Později, avšak ještě v průběhu věci sp. zn. OR-7/99, žalobci

požadovali na KÚ v Jičíně kopii tohoto originálu hospodářské smlouvy, který je založen ve sbírce katastru, a bylo jim řečeno, že kromě ověřené kopie, která byla předlohou pro vyhotovení kopie hospodářské smlouvy dle zakázky 6664/90/10, se jiný exemplář této smlouvy ve sbírce listin nenachází. V březnu 2005 si navrhovatel uvědomil, že naprostá nedostupnost prokazatelného prvopisu hospodářské smlouvy je značně podezřelou okolností. Proto si opět vyžádal u Katastrálního úřadu v Jičíně kopii dotčené hospodářské smlouvy a zdůraznil, že nechce ověřenou kopii ověřené kopie, ale katastrálním úřadem ověřenou kopii prvopisu smlouvy, přičemž by rád viděl zadní stranu archů příslušného originálu prvopisu. Zakázka byla vyřízena pod č. 1492/05 tak, že stěžovatel opět obdržel kopii kopie (tutéž jako v roce 1998, navíc opatřenou na první straně číslem položky výkazu změn 1330/98). Následně si stěžovatel uvědomil, že nelze vyloučit, že tehdejší střediskem geodézie mohl být proveden zápis některých nemovitostí uvedených v hospodářské smlouvě, a proto si objednal kopii nabývacího titulu pro nemovitosti ve vlastnictví MAVE Jičín a. s. v k. ú. Lháň. Zakázka byla vyřízena 31. 3. 2005 pod č. 1831/05. Stěžovatel byl pracovník Katastrálního úřadu Jičín ubezpečen o tom, že rubové strany všech listů předlohy pro kopii jsou čisté, nicméně předloha pro kopii mu stejně ukázána nebyla. Od 31. 3. 2005 má tedy stěžovatel téměř jasnou a určitou vědomost o tom, že prvopis hospodářské smlouvy, který je obsažen ve sbírce listin katastru u Katastrálního úřadu Jičín nebyl Státnímu notářství v Jičíně předložen k registraci.

Z výše uvedeného plyne podle stěžovatele objektivně akceptovatelný závěr, že návrh žalobců na obnovu řízení podle § 62 odst. 1 písm. a) správního řádu je uplatněn po právu.

Stěžovatel dále uvádí, že se závěry krajského soudu na str. 11 rozsudku ve smyslu „obav“, že připuštěním obnovy řízení by byl porušen čl. 1 Listiny základních práv a svobod či znehodnocen institut obnovy řízení, nebo dokonce, že by se jednalo o nezákonnost, se žalobci neztotožňují a nepokládají ani za relevantní se k tomu podrobněji vyjadřovat.

K výroku II. napadeného rozsudku stěžovatel uvádí, že krajský soud v novém rozhodování vůbec nevzal v potaz stanovisko žalobců, které uvedli v závěru hlavního odstavce na str. 7 v kasační stížnosti ze dne 24. 7. 2006. Stěžovatel se domnívá, že v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o zrušení usnesení č. j. 52 Ca 20/2006 - 63 v celém rozsahu je obsažen i „tichý souhlas“ Nejvyššího správního soudu s názorem žalobců a odtud pak lze dovodit i ten důvod pro předmětnou kasační stížnost, který se opírá o skutečnost, že krajský soud se neřídil právním názorem Nejvyššího správního soudu, když výrokem II. nyní napadeného rozsudku opětovně rozhodl tak jako výrokem předchozího Nejvyšším správním soudem zrušeného usnesení. Stěžovatel je toho názoru, že ustanovení § 114 s. ř. s. vymezuje podmínky přípustnosti návrhu na obnovu soudního řízení a nikoliv podmínky podání návrhu u soudu na obnovu správního řízení. Ustanovení § 114 s. ř. s. tedy nebrání tomu, aby byla u soudu věcně projednána žaloba proti rozhodnutí orgánu druhého stupně, kterým nebyla povolena obnova správního řízení.

S odkazem na uvedené skutečnosti stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, ze dne 17. 1. 2008,

č. j. 52 Ca 42/2007 - 149, zrušil v plném rozsahu a věc vrátil krajskému soudu k novému posouzení a rozhodnutí.

Na základě výzvy Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, podal žalovaný vyjádření ke kasační stížnosti, ve kterém toliko uvedl, že se ztotožňuje se závěry krajského soudu a navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti, přezkoumal napadené rozhodnutí a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná (§ 109 odst. 2, 3, § 110 odst. 1 s. ř. s.).

Těžiště sporu v předmětné věci spočívá v tom, zda důvod, který uváděli žalobci s odkazem na § 62 odst. 1 písm. a) zákona č. 71/1967 Sb., v platném znění (dále jen „správní řád“) jako důvod pro obnovu dotčeného správního řízení, byl způsobilým důvodem, či nikoliv.

Návrhem na obnovu řízení, ukončeného pravomocným Katastrálnímu úřadu Jičín ze dne 28. 4. 2003, sp. zn. OR-7/1999-604/2, se žalobci domáhali obnovy řízení v rozsahu vztahujícím se k části výroku citovaného rozhodnutí, kterou bylo určeno: „Jako vlastník stavby č. p. 52 prodejního zařízení - restaurace na stavební parcele č. 146, č. 3663, č. 149, v k. ú. Jičín bude zapsána společnost MAVE Jičín a. s. Soběraz“. Za důvod pro obnovu uvedeného řízení považovali s odkazem na § 62 odst. 1 písm. a) zákona č. 71/1967 Sb., v platném znění (dále jen „správní řád“) skutečnost nedostatku registrace převodní hospodářské smlouvy ze dne 27. 2. 1991 uzavřené mezi Agropodnikem s. p. Jičín a MAVE Jičín a. s. se sídlem v Soběrazi (dále jen hospodářská smlouva ze dne 27. 2. 1991), přičemž tato registrace měla být provedena státním notářstvím. Tato skutečnost podle žalobců mohla mít podstatný vliv na rozhodnutí, a nemohla být uplatněna bez jejich zavinění. Rozhodnutím žalovaného ze dne 18. 1. 2006, sp. zn. 0-92/368/2005, bylo zamítnuto odvolání žalobce a) proti rozhodnutí Katastrálního úřadu pro Královéhradecký kraj, Katastrální pracoviště Jičín (dále též „Katastrální úřad Jičín“) ze dne 2. 11. 2005, sp. zn. OR-808/2005-604/2, jímž byl návrh na povolení obnovy zamítnut s odůvodněním, že žalobci namítaná skutečnost nenaplnuje důvod obnovy, jak jej má na mysli na § 62 odst. 1 písm. a) zákona č. 71/1967 Sb., v platném znění (dále jen „správní řád“), a ani žádný jiný důvod obnovy. K obdobnému právnímu názoru dospěl i krajský soud v rozsudku, který je nyní přezkoumáván k podané kasační stížnosti stěžovatele. Námitky proti nepovolení obnovy řízení pro absenci důvodu obnovy stěžovatel uváděl již v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, dále rovněž v žalobě proti žalovanému rozhodnutí, a v podstatě do značné míry, vedle jiných, obdobné námitky uvádí i v kasační stížnosti.

Stěžovatel přes vyložení sporné otázky, podané mu v odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu, nadále smysl a význam rozhodnutí o obnově řízení podle § 62 správního řádu vnímá a interpretuje po svém. Proto Nejvyšší správní soud považuje za nutné se výslovně nejprve vyjádřit k vlastnímu institutu obnovy ve správním řízení.

Obnova řízení na základě návrhu účastníka správního řízení je podle § 62 správního řádu (v podmínkách zákona č. 71/1967 Sb.) mimořádným opravným prostředkem, který za předem vymezených zákonných podmínek taxativně uvedených v tomto ustanovení

umožňuje zásah do existence pravomocného rozhodnutí správního orgánu. Řízení o obnově má dvě stadia: 1. řízení o povolení obnovy („iudicium rescindens“), ve kterém správní orgán pouze posuzuje, zda jsou splněny podmínky obnovy řízení a rozhoduje o jejím povolení; 2. obnovené řízení („iudicium rescissorium“), v němž se teprve po pravomocně povolené obnově řízení znovu rozhoduje ve věci, o které již bylo rozhodováno v původním řízení. V prvním stadiu řízení o obnově na základě návrhu účastníka správního řízení („iudicium rescindens“) se správní orgán může proto zabývat pouze otázkami uvedenými v ust. § 62 odst. 1 písm. a) až e), přičemž zákon mu nedává možnost zabývat se věcným přezkoumáním rozhodnutí vydaném v řízení, jehož obnovu účastník navrhuje (v dané věci řízení ukončené vydáním rozhodnutí Katastrálního úřadu Jičín ze dne 28. 4. 2003, sp. zn. OR-7/1999-604.

Podle ustanovení § 62 odst. 1 správního řádu ve znění platném a účinném v době vydání žalovaného rozhodnutí, se na návrh účastníka obnoví řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím, jestliže a) vyšly najevo nové skutečnosti nebo důkazy, které mohly mít podstatný vliv na rozhodnutí a nemohly být v řízení uplatněny bez zavinění účastníka řízení; b) rozhodnutí záviselo na posouzení předběžné otázky, o níž bylo příslušným orgánem rozhodnuto jinak; c) byla nesprávným postupem správního orgánu účastníkovi řízení odňata možnost účastnit se řízení, mohlo-li to mít podstatný vliv na rozhodnutí a nemohla-li náprava být sjednána v odvolacím řízení; d) rozhodnutí bylo vydáno vyloučeným orgánem (§ 9 a § 13), mohlo-li to mít podstatný vliv na rozhodnutí a nemohla-li náprava být sjednána v odvolacím řízení; e) rozhodnutí se opírá o důkazy, které se ukázaly nepravdivými, nebo rozhodnutí bylo dosaženo trestným činem.

Zmíněná „mimořádnost“ řízení o návrhu na obnovu vyplývá ze skutečnosti, že uplatnění institutu obnovy řízení přichází až proti rozhodnutím, jež již nelze napadnout řádnými opravnými prostředky. Je nutné si totiž uvědomit, že ve vztahu k možnosti přezkoumání pravomocných správních rozhodnutí je nutné přihlížet k principu právní jistoty, protože každá změna či zrušení takového pravomocného správního rozhodnutí zcela nepochybně představuje mimořádný zásah do existujícího právního vztahu. Právě proto zákonodárce v zájmu zajištění tohoto principu vymezil zákonné podmínky, které jsou zákonným důvodem pro povolení obnovy řízení. Tyto konkrétní důvody jsou specifikovány ve výše citovaném ustanovení § 62 odst. 1 pod písm. a) – e) správního řádu. Pokud tedy navrhovatel uplatní v návrhu na obnovu řízení důvody, které nejsou podřaditelné důvodům uvedeným v citovaném ustanovení správního řádu, nemůže být právě s ohledem na zachování zmíněného principu právní jistoty úspěšný. V takovém případě navrhovatel nemůže ani s úspěchem tvrdit, že mu bylo upřeno právo na spravedlivý proces podle Listiny základních práv a svobod (čl. 36).

A nyní již k věci samé. Žalobci se jako důvodu obnovy dotčeného správního řízení, ukončeného pravomocným rozhodnutím ze dne 28. 4. 2003, dovolávali skutečnosti nedostatku registrace převodní hospodářské smlouvy ze dne 27. 2. 1991, o níž se podle svého tvrzení dozvěděli s jistotou až dne 31. 3. 2005, kdy byla Katastrálním úřadem Jičín vyřízena jeho zakázka - „objednání“ kopie nabyvacího titulu pro nemovitosti ve vlastnictví MAVE Jičín a. s. v k. ú. Lháň, a kdy byl stěžovatel pracovníci daného katastrálního úřadu ubezpečen o tom, že rubové strany všech listů předlohy pro kopii jsou čisté. Tento důvod pro obnovu řízení žalobci podřadili dikci § 62 odst. 1 písm. a) zákona č. 71/1967 Sb.,

správní řád. To, že nebyl jimi uváděný důvod jako důvod obnovy akceptován, stěžovatel uvádí jako v podstatě stěžování námitku i v kasační stížnosti.

Uváděné ustanovení správního řádu spojovalo obnovu řízení s tím, že *vyšly najevo nové skutečnosti nebo důkazy, které mohly mít podstatný vliv na rozhodnutí a nemohly být v řízení uplatněny bez zavinění účastníka řízení*. Z teorie i ustálené judikatury přitom vyplývá, že pro nové skutečnosti nebo důkazy se obnovuje správní řízení dle ustanovení § 62 odst. 1 písm. a) správního řádu jen za předpokladu, že vyšly najevo po právní moci rozhodnutí a že je účastník v původním řízení buď vůbec neznal, nebo je bez své viny nemohl uplatnit, např. proto, že listina nebo jiná věc potřebná k provedení důkazu byla nedostupná, že důležitý svědek nebyl dosažitelný nebo dodatečně vypověděl o důležitých okolnostech, ačkoliv v původním řízení odepřel výpověď. K tomu viz např. Správní řád, komentář, autorů Vopálka, Vl., Šimůnková, V., Šolín M., C. H. BECK Praha 2003, nebo např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2004, č. j. 6 A 176/2002 - 75, www.nssoud.cz.

V posuzované věci však byla situace jiná. Z obsahu spisu vyplývá, že žalobci měli předmětnou hospodářskou smlouvu v kopii včas k dispozici, a to dokonce již v roce 1999, kdy ji také přiložili k odvolání ze dne 12. 3. 1999, proti rozhodnutí Katastrálního úřadu v Jičíně ze dne 1. 3. 1999, zn. OR 7/99, a to jako rozhodnutí v řízení, které později vyústilo v rozhodnutí Katastrálního úřadu v Jičíně ze dne 28. 4. 2003, tedy rozhodnutí ve vztahu k němuž se žalobci domáhali obnovy řízení. Jestliže žalobci měli k dispozici předmětnou hospodářskou smlouvu, a přikládali ji k odvolání, nepochybně měli možnost si smlouvu prohlédnout jako celek, tedy i rubovou stranu jejího posledního listu. Pakliže měli pochybnost o kompletnosti smlouvy, mohli tuto skutečnost bezprostředně uplatňovat v předmětném správním řízení, a případně již tehdy řádně a důsledně nahlédnout do sbírky listin v katastru nemovitostí. Z obsahu spisu také vyplývá, že Katastrální úřad Jičín v předmětném správním řízení s dotčenou hospodářskou smlouvou nakládal jako s jedním z podkladů daného řízení, kdy navíc, vedle kopie dané smlouvy doložené žalobci, také měl přístup k úředně verifikované a založené verzi dané smlouvy ve sbírce listin katastru nemovitostí. Tedy i z tohoto důvodu bylo zřejmé, že jakákoliv skutečnost týkající se celého obsahu dané hospodářské smlouvy, včetně existence či neexistence vyznačení registrační doložky na předmětné smlouvě, byla skutečností v daném správním řízení známá, a to nejen žalobcům, ale i správnímu orgánu, jenž ve věci rozhodoval.

Otázka, zda předmětná smlouva měla či neměla být registrována, je potom otázkou nikoliv skutkovou, ale otázkou právní.

Za tohoto stavu věci je Nejvyšší správní soud toho názoru, že krajský soud rozhodl správně, pokud zamítl žalobu s tím, že žalovaný nepochybil, když zamítl odvolání proti rozhodnutí o nepovolení obnovy řízení pro absenci tvrzeného důvodu k obnově řízení. Obdobně je třeba souhlasit s krajským soudem v tom, že nebyl dán ani žádný jiný důvod obnovy řízení, což ostatně ani žalobci netvrdili. Nejvyšší správní soud tedy námitku stěžovatele, že důvod obnovy řízení byl dán, a to jako svou povahou stěžejní námitku, neshledal důvodnou.

Pokud jde o další námitky stěžovatele, ani jim nelze přisvědčit, a to zejména proto,

že jsou převážně odvozovány od uvedené stěžejní námitky, popřípadě vybočují z merita projednávané věci.

Stěžovatel se v kasační stížnosti nejprve vyjadřuje k výrokům I. a II. napadeného rozsudku ve spojení s navrhovaným petitem v žalobě, a *takový postup* soudu, který vyústil v předmětné výroky, považuje nejen za nedůvodný, ale dokonce za nesprávný. Pokud jde o námitku stran důvodnosti a správnosti výroku I., tj., že se žaloba zamítá, na tu odpověděla již výše uvedená argumentace Nejvyššího správního soudu ve spojení s námitkou označenou jako stěžejní. Námitku stran důvodnosti a správnosti výroku II. stěžovatel ještě konkretizuje v závěru kasační stížnosti a Nejvyšší správní soud se k ní vyjádří v příslušné posloupnosti dále v textu.

Dále se stěžovatel vyjadřuje ke shrnutí dosavadního průběhu předmětné věci v napadeném rozsudku, a konstatuje, že nejen, že je průběh věci podán účelově, ale jsou v něm obsaženy dokonce i očividné nepravdy. Nejvyšší správní soud k tomu souhrnně uvádí, že ze strany stěžovatele jde o polemiku s formulacemi, jež se jemu jeví v celém kontextu průběhu předchozích řízení důležité, nicméně pro posouzení merita věci, tj., zda povolení obnovy řízení v úvahu přicházelo či nikoliv, rozhodující nejsou. Jmenovitě tak Nejvyšší správní soud nepovažuje v nyní posuzované věci za rozhodující, jak přesně byl formulován žalobní návrh ve shora připomínaném občanskoprávním řízení o žalobě na určení, stejně tak není nyní samo o sobě rozhodující, zda žalobci v předchozích řízeních uplatňovali námitku absence registrace hospodářské smlouvy či nikoliv (byť žalobci sami v žalobě uvedli, že v občanském soudním řízení tuto námitku nepřímo uplatnili), a ostatně není důležité ani to, že žalobci nyní vysvětlují jak chápali svoji větu: „*Přitom tato námitka byla, byť nepřímo, žalobci uplatněna poukazem na nutnost vkladu....*“, když jim z textu věty vypadlo slovo a správně mělo být: „*Přitom tato námitka byla, byť nepřímo a **neuvědoměle**, žalobci uplatněna poukazem na nutnost vkladu....*“.

Pokud jde o námitku, že krajský soud klade v rozsudku zvlášť velký důraz na skutečnost, že se žalobci neodvolali proti rozhodnutí Katastrálního úřadu Jičín ze dne 28. 4. 2003, a z toho pak dovozuje v podstatě nepřípustnost obnovy správního řízení, k tomu Nejvyšší správní soud především poznamenává, že tato skutečnost nebyla důvodem zamítnutí žaloby. Jinak Nejvyšší správní soud připouští, že nevyužití odvolání v podmínkách správního řádu z r. 1967 samo o sobě uplatnění návrhu na povolení obnovy nevyklučovalo. To bylo třeba vždy posuzovat případ od případu a vzhledem k tzv. zásadě jednotnosti řízení platilo, že pokud se např. novou skutečnost účastník řízení dozvěděl po vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ale ještě v době, kdy bylo možno podat odvolání, potom bylo třeba tuto novou skutečnost v odvolacím řízení uplatnit a odvolání tedy podat. Pokud se však předmětnou novou skutečnost dozvěděl až po uplynutí lhůty pro odvolání, nebylo nepodání odvolání překážkou pro podání návrhu na povolení obnovy řízení. Nejvyšší správní soud důvodnost této námitky tedy akceptuje, ale s ohledem na uvedené, že tato skutečnost nebyla důvodem zamítnutí žaloby, jednalo se o pochybení, které nemělo vliv na zákonnost rozhodnutí krajského soudu ve věci samé.

Stěžovatel dále v souvislosti s konstatováním krajského soudu, že za novou skutečnost ve smyslu § 62 odst. 1 písm. a) správního řádu „*...nelze považovat právní názor na výklad právní otázky*“ namítá, že v předmětném případě se nejedná o právní názor na

výklad právní otázky, ale o výklad zákonného předpisu (popř. zákonných předpisů ve vzájemných souvislostech). Nejvyšší správní soud je toho názoru, že v posuzované věci je třeba rozlišovat otázky skutkové a otázky právní. Nová skutečnost je nepochybně otázkou skutkovou, má přirozeně i svůj význam právní, posouzení toho, zda předmětná hospodářská smlouva měla či neměla být registrována je již otázkou toliko právní.

K úvaze stěžovatele, v níž podrobně predestírá, čeho by žalobci mohli dosáhnout podáním odvolání proti rozhodnutí ze dne 28. 4. 2003, a proč tak neučinili, jakož i to, jak vnímali vztah správního řízení a příslušného občanského soudního řízení, Nejvyšší správní soud toliko konstatuje, že stěžovatele chápe v tom, že hledal pro sebe subjektivně nejoptimálnější cestu, jak dosáhnout ve věci úspěchu, volil k tomu příslušnou taktiku, avšak ani toto nijak nemohlo přispět k tomu, aby mohl být návrh žalobců na povolení obnovy dotčeného správního řízení posouzen jako důvodný. Povolení obnovy řízení je vázáno na přesně stanovené zákonné důvody, a ty v dané věci naplněny nebyly.

Stěžovatel se poté vrací k otázce rozhodování krajského soudu o návrhu žalobců specifikovaném v petitu žaloby současně oběma výroky I. a II., v rámci jediného rozsudku a konstatuje, že soud by se v současném stadiu řízení neměl zabývat úplným a konečným řešením obecné problematiky registrace hospodářských smluv uzavřených na straně převodce socialistickou organizací, a na straně akceptanta akciovou společností, a konkrétní aplikací příslušných závěrů pro předmětný případ, ale měl by se věcí zabývat výhradně v intencích předmětu petitu žaloby. Přitom však návazně v kasační stížnosti stěžovatel sám výslovně vyjadřuje svůj názor na nezbytnost registrace předmětné smlouvy státním notářstvím. Nejvyšší správní soud z napadeného rozsudku shledal, že krajský soud v tomto směru nepochybil. Meritorně přezkoumával napadené rozhodnutí žalovaného, a zabýval se tím, zda bylo správně posouzeno splnění či nesplnění podmínek obnovy řízení. V kontextu posuzované věci se krajský soud dotkl i souvisejících otázek, nicméně otázku registrace předmětné hospodářské smlouvy neposuzoval tak, jak namítá stěžovatel, tj. „úplně a konečně“.

Ve spojení se stěžejní námitkou, že ač byla žalobcům v původním řízení známa existence hospodářské smlouvy ze dne 27. 2. 1991, nebyly jim známy veškeré případné formální náležitosti této smlouvy, stěžovatel uvádí, že tímto se krajský soud dostatečně nezabýval, patrně proto, že v žalobě se žalobci omezili na upozornění, že proces poznávání, že smlouva registraci podrobena nebyla, je popsán v odvolání proti rozhodnutí Zeměměřického a katastrálního inspektorátu a k žalobě jako přílohy kopie hospodářské smlouvy, která byla založena ve sbírce listin katastru pro k. ú. Jičín a kopii téže smlouvy, která byla založena ve sbírce listin katastru pro k. ú. Lháň. K tomu stěžovatel dodává, že se důvodně domnívá, že krajský soud se hodnocením těchto důkazů nezabýval. S touto námitkou Nejvyšší správní soud nesouhlasí, a je naopak toho názoru, že krajský soud rozhodující podklady a důkazy posoudil jak jednotlivě, tak ve vzájemných souvislostech a v meritu posuzované věci dospěl ke správnému závěru, jak ostatně Nejvyšší správní soud uvedl již výše.

Konečně se stěžovatel konkrétně vyjadřuje i k výroku II. napadeného rozsudku, když uvádí, že krajský soud v novém rozhodování vůbec nevzal v potaz stanovisko žalobců, které uvedli v závěru hlavního odstavce na str. 7 v kasační stížnosti ze dne 24. 7.

2006, a domnívá se, že se krajský soud neřídil právním názorem Nejvyššího správního soudu, vyjádřeným „tichým souhlasem“ v jeho usnesení ze dne 29. 6. 2006, č. j. 52 Ca 20/2006 - 83, když výrokem II. nyní napadeného rozsudku opětovně rozhodl tak jako výrokem předchozího Nejvyšším správním soudem zrušeného usnesení. Jmenovitě je stěžovatel toho názoru, že ustanovení § 114 s. ř. s. vymezuje podmínky přípustnosti návrhu na obnovu soudního řízení a nikoliv podmínky podání návrhu u soudu na obnovu správního řízení. Ustanovení § 114 s. ř. s. tedy nebrání tomu, aby byla u soudu věcně projednána žaloba proti rozhodnutí orgánu druhého stupně, kterým nebyla povolena obnova správního řízení. K tomu Nejvyšší správní soud nejprve uvádí, že ve svém rozsudku ze dne 24. 9. 2007, č. j. 4 As 83/2006 - 130, žádný právní názor v uvedeném směru nevyjádřil, tím spíše ne „tichým souhlasem“, neboť se napadeným usnesením nezabýval z pohledu meritorního posouzení, ale toliko z pohledu projednatelnosti podané žaloby soudem. K otázce samotné potom Nejvyšší správní soud nyní uvádí, že § 114 s. ř. s. vymezuje podmínky přípustnosti návrhu na obnovu soudního řízení a nikoliv podmínky podání návrhu u soudu na obnovu správního řízení, nelze však souhlasit se stěžovatelem v tom, že § 114 s. ř. s. vztáhl krajský soud jako překážku, která brání tomu, aby byla u soudu věcně projednána žaloba proti rozhodnutí správního orgánu druhého stupně, kterým nebyla povolena obnova správního řízení. Krajský soud žalobu projednal meritorně a rozhodl v tomto směru výrokem I. Pokud jde o výrok napadeného rozsudku krajského soudu II., ten je podle názoru Nejvyššího správního soudu reakcí na žalobní návrh, kdy žalobci vedle návrhu na zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného správního orgánu dále navrhovali žalovanému uložit, aby Katastrálnímu úřadu Jičín nařídil obnovu předmětného správního řízení. Takovému žalobní návrhu nelze vyhovět, neboť zákonná úprava neumožňuje soudu naříditi uložení požadované povinnosti, nýbrž umožňuje toliko v případném zrušovacím rozhodnutí žalovaný správní orgán zavázat svým názorem. V dané námitce je tak třeba stěžovateli přisvědčit potud, že výrok II. byl nesprávný, nicméně i tady platí, že se jednalo o vadu, která neměla vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé.

Souhrnně vyjádřeno pro posouzení věci Nejvyšší správní soud považuje za rozhodné, že Katastrální úřad Jičín v předmětném správním řízení s dotčenou hospodářskou smlouvou nakládal jako s jedním z podkladů daného řízení doložených samotnými žalobci, kdy navíc, vedle takto doložené kopie předmětné hospodářské smlouvy, také měl přístup k úředně verifikované a založené verzi dané smlouvy ve sbírce listin katastru nemovitostí. Jakákoliv skutečnost týkající se celého obsahu dané hospodářské smlouvy, včetně existence či neexistence vyznačení registrační doložky na této smlouvě, byla skutečností v daném správním řízení známá, a to nejen žalobcům, ale i správnímu orgánu, který ve věci rozhodoval. Otázka, zda předmětná hospodářská smlouva měla či neměla být registrována, je potom otázkou nikoliv skutkovou, ale otázkou právní.

Za tohoto stavu věci je Nejvyšší správní soud toho názoru, že krajský soud rozhodl správně, pokud zamítl žalobu s tím, že žalovaný nepochybil, když zamítl odvolání proti rozhodnutí o nepovolení obnovy řízení před správním orgánem pro absenci tvrzeného důvodu k obnově řízení.

Pokud jde o některé, shora Nejvyšším správním soudem označené, nedostatky napadeného rozhodnutí krajského soudu, ty Nejvyšší správní soud, jak jednotlivě výše

uvedl, vyhodnotil jako vady, které neměly vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že nebyl dán žádný z důvodů kasační stížnosti, pro který by musel zrušit napadený rozsudek krajského soudu, a proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 103 odst. 1, § 109 odst. 3 a § 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto neměl právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovanému, kterému by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.), soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu náklady řízení dle obsahu spisu nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. prosince 2008

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu